

er det, jeg nu skal tillade mig. De omhand-
 lede Creditsforeninger hvile paa Loven af 20de
 Juni 1850, der, som det maaskee maa være
 mig tilladt at erindre om, er fremkommen ved
 Rigsdagens Initiativ, og denne Lov ligger vist-
 nok af mange forskellige Ulemper, som først
 lidt efter lidt i Tidens Løb vilde blive ret føle-
 lige. Jeg skal kun omtale et Par enkelte saa-
 danne, der staae i en saa naturlig Forbindelse
 med denne Sag, at jeg ikke troer, de kunne
 forbigaaes. Der er først den karakteristiske
 Eiendommelighed, at Creditorernes Interesse
 ikke directe varetages, men at Alt er overladt
 til Debitorerne; det er Debitorerne alene, som
 møde paa Generalforsamlingen; det er Debi-
 torerne alene, der vælge Repræsentantskabet;
 det er af dem alene at hele Foreningen ledes;
 det er dem, som kunne gjøre Forslag til og
 med Indenrigsministeriets Samtykke vedtage
 Forandringer i de statutmæssige Forrifter.
 Man vil maaskee hertil sige, at Creditorerne
 heller ikke have nogen anden Ret at søge tagt-
 taget end den, Statutterne give dem, og at,
 naar Statutterne strengt følges, vil der ikke
 kunne opstaae nogen Fare for Creditorerne.
 Jeg skal nu ikke opholde mig ved at, selv om
 Statutterne følges, kan der deri være mange
 Bestemmelser, som mere eller mindre kunne
 siges at paavirke Creditorernes Interesse. Men
 selve dette Spørgsmaals Afgjørelse er jo over-
 ladt til Debitorerne alene, eller dog væsent-
 ligt. Det vil lettelig sees, at der i Statu-
 terne ofte kan være tvivlsomme Udtryk, hvis
 Fortolkning i saa Tilfælde afgjøres af Debi-
 torerne. Vil man henvise Creditorerne til det
 Tilsyn, Regjeringen har med Anstalten, og
 sige, at der deri ligger en fuldkommen Betryg-
 gelse for Creditorerne, da en saadan Forening
 staaer under et ganske specielt Tilsyn fra Re-
 gjeringens Side, og at Regjeringen ganske vist
 til enhver Tid vil sørge for, at de statutmæs-
 sige Forpligtelser strengt overholdes, da kom-
 mer jeg til at vende mig imod den Stilling,
 Regjeringen har faaet ved Lovgivningen, hvil-
 ken, saavidt jeg skjønner, er saa uklar som mu-
 ligt. Jeg forudsætter, at Regjeringen, der
 ganske vist maa udøve et særligt Tilsyn lige-
 overfor disse Anstalter, skulde i et enkelt Til-
 fælde komme til den Overbeviisning, at en

fast Fortolkning af mere eller mindre vigtige
 Punkter i Statutterne søgte at gjøre sig gjæl-
 dende, hvorledes vilde man da have, at Re-
 gjeringen skulde gjøre sin Opfattelse gjældende?
 Lovgivningen indeholder, saavidt jeg skjønner,
 Intet derom. Det Gæste, som Regjeringen
 har Myndighed til, er at give Foreningerne de
 Begunstigelser, Lovene specielt omhandler, hvil-
 den, altsaa ogsaa maa kunne tage tilbage —
 dette anseer jeg for en Selvfølge — naar
 et saadant Collisionstilfælde indtraadte. Men
 derved vilde Sagen ikke i mindste Maade være
 afgjort. Vortagelsen af Begunstigelserne vilde
 ligefrem ikke lade sig gjøre med Hensyn til de
 eengang indtraadte Forhold, da disse derved
 vilde lide altsom megen Skade, og Regjeringen
 vilde altsaa kun kunne modsætte sig, at frem-
 tidige Foreninger dannedes med disse Statuter.
 En saadan Vortagelse af Begunstigelserne vilde
 altsom meget afficere de nu bestaaende Fore-
 ningers, og jeg betvivler meget, at Regjeringen
 vilde føle sig i Besiddelse af de tilstrækkelige
 Midler til udenfor den simple Vortagelse af
 Begunstigelserne at kunne indvirke Noget paa
 disse Anstalters Vedelse. Denne min Betragt-
 ningsmaade finder jeg i høi Grad bekræftet
 ved det af den ærede Minister stillede Under-
 ændringsforslag. Det, som den ærede Mini-
 ster foreslaaer, er nemlig noget saa aldeles
 naturligt, simpelt og selvfølgerigt, at jeg tilstaaer,
 at jeg havde den største Tvivl, om ikke denne
 Ret allerede nu maatte tilkomme Regjeringen;
 men jeg vil paa den anden Side villig give
 den ærede Minister Ret i, at det er forsigtigt
 at faae en speciel Anerkjendelse deraf af den
 lovgivende Magt. Alle de Ulemper, til hvilke
 jeg kortelig saaledes har tilladt mig at henvise,
 blive imidlertid meget lidet følelige, saalænge
 disse Anstalter bestaae i fuld og ubeelt Virk-
 somhed. Saalænge falde nemlig Creditorernes
 og Debitorernes Interesser væsentligt sammen.
 Det maa jo være Debitorernes Interesse til
 enhver Tid at holde de udstedte Obligationer i
 saa høi Cours paa Markedet som muligt; thi
 da Debitorerne naafabeligt hentye til disse Pa-
 pիրer for igjennem dem at stifte Laan, vilde
 det jo være Daarskab, om der ikke fra deres
 Side blev gjort alt Muligt for at kunne reali-
 sere Effecterne under de gunstigste Betingelser.